

Περί των Ημερών και των Ήμερων ο λόγος

Η έννοια της ηρεμίας ενσωματώνει την ροή πραγμάτων και συναισθημάτων, σε καθεστώς αρμονίας και ελέγχου της σχέσης γεγονότων και αποτελεσμάτων, με στόχο τη γαλήνευση.

Ο ήμερος, ως απότοκος αναγραμματισμός του ήρεμου, δεν πληροί κατ' ανάγκην την αρμονική αλληλουχία των παραπάνω. Μπορεί να είναι προϊόν εξημέρωσης παροδικού χαρακτήρα ή διαλείπουσα συναισθηματική έκφραση, ίδιον του χαρακτήρα ενός ατόμου.

Οι ημέρες, στερούμενες πλέον ηρεμίας και εξωθούμενες στην κοινωνική εξαγρίωση, δημιουργούν μία κοινωνική περιχαράκωση διατηρώντας εντός ενός μικρού κύκλου τους ευημερούντες και αποστασιοποιώντας περιφερικά στον ατέρμονο χώρο την πλειοψηφία των πληγμένων ή των λιγότερο τυχερών.

Η φυσική και κοινωνική ηρεμία, εξαρτάται από το εάν το συμπαντικό αυτό μοντέλο τείνει να διασταλεί εξωθώντας και άλλους στον έξω χώρο ή να συσταλεί, εισάγοντας στον στενό κύκλο περισσότερους, αναγκάζοντάς τον να διευρυνθεί.

Στην πρώτη περίπτωση, οι κοινωνική αναταραχή φαντάζει αναπόφευκτη και τα επακόλουθα ανεξέλεγκτα.

Μόνο ο κοινωνικός εναγκαλισμός και η αξιακή απαίτηση θα ενισχύσουν την όσμωση που θα επιτύχει τη διεύρυνση των ορίων του κύκλου των ευημερούντων.

Δυστυχώς όμως, η κοινωνική υπερδομή, προσομοιάζει τους νόμους της φύσης και κατά συνέπεια, κάποια στιγμή το σύστημα θα ισορροπήσει, διατηρώντας έναν αριθμό ατόμων εκτός του κύκλου της ευημερίας, αποκληρώνοντας τους.

Η έννοια της ευημερίας καθεαυτή, είναι απόλυτα σχετική και σίγουρα δεν εδράζεται για όλους στην ηρεμία, όπως αυτή αποδώθηκε και στη χρηστή πράξη.

Μπορεί κάποιος να θεωρείται πως ευημερεί, δεδομένων των ανέσεων και διευκολύνσεων που διάγει τον βίο του. Όμως η σχέση της ζώσας ευημερίας του με την ηρεμία και συναισθηματική αρμονία του δεν είναι κατ' ανάγκη γραμμική.

Σε περιπτώσεις σαν και αυτή, το άτομο δυνητικά μπορεί να εξέλθει του κύκλου, εάν αφαιρεθούν για κάποιο λόγο οι υλικές προϋποθέσεις ευημέρευσης.

Εάν δεν έχει ταυτόχρονα εκμεταλλευτεί τις διευκολύνσεις της υλικής επάρκειας, ώστε τουλάχιστον να καλλιεργήσει την ηθική και πνευματική του αξία που θα τον κάνουν διαχειριστή των σχέσεων και πράξεών του και όχι ένα εξαρτημένο στοιχείο του εφήμερου τυχερού και της μικροκοινωνικής διασύνδεσης με στόχο το υλικό συμφέρον, σύντομα θα εκπέσει.

Στον αντίποδα, οι λεγόμενοι απόκληροι, όντας εκτός του κύκλου της ευημερίας, έχουν αποδομήσει τη δυναμική των υλικών αγαθών ως αυτοσκοπό συνεχούς διερινούμενης συγκέντρωσης, καθιστώντας τα πλέον κύρια από αυτά, ως σκοπό απλής και αξιοπρεπούς διαβίωσης, ενώ ταυτόχρονα έχουν ενδοσκοπήσει τις ψυχικές και διαπροσωπικές τους

ανάγκες. Πολλές φορές λοιπόν, τέτοια άτομα βιώνουν τη δική τους "ευημερία", έστω και εφήμερη.

Το κύριο ερώτημα είναι το ποιός ή ποιοί συλλογικά ορίζουν με τις πρακτικές τους τη χάραξη του κύκλου της ευημερίας των συνανθρώπων τους. Εδώ απαιτείται απόλυτη συνύπαρξη αξίας, δυναμικότητας, εφύϊας, αποτελεσματικότητας και ήθους, ώστε η ακτίνα του κύκλου να καταστεί η μεγαλύτερη δυνατή.

Οι ημέρες δείχνουν όμως, πως τον διαβήτη κρατούν στη πλειοψηφία τους άνθρωποι πρεσβιο-μυωπικοί που αδυνατούν να δουν εξίσου τα εγγύς προβλήματα και να διακρίνουν τα επερχόμενα, χαράσσοντας πολιτικές πάσης φύσεως, στηριγμένες στην ανεπάρκεια τους και τη βλακεία που η φύση απλόχερα τους έδωσε, ειδικά εκείνους που θεωρούν αυτάρεσκα εαυτόν προικισμένο και σωτήρα.

Ως καταληκτικό συμπέρασμα, θα μπορούσαμε να πούμε, πως εφόσον ο καθένας μας κατανοήσει το χώρο που καταλαμβάνει στην κοινωνική γεωμετρία και αξιολογήσει αντικειμενικά τις δυνατότητές του να προσφέρει και να λάβει, θα επέλθει η ποθητή ισορροπία στο σύστημα, εφόσον όλοι θα λαμβάνουν αυτό που τους αναλογεί. _

2V..